Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 2

5te Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Fredag Morgen; derefter fremdeles Tirsdag og Fredag. Fra April Dagblad. Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 10, 15, 25 Øre.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088. Redaktøren træffes mellem 4 og 5.

5 Øren

—o—

Korsaren holder Pris med de større Blade.

Det maa gaa op for Folk, at vi byder dem et Indhold, som de ikke kan faa andetsteds, hverken for 2, 5 eller 10 Øre. Og vi er selv klare over, at en Mængde Mennesker endnu ikke er intelligente nok til at forstaa denne Forskel paa os og de andre; men dem faar vi i Guds Navn unddære — til senere!

At vi vil finde Læsere blandt oplyste Mennesker i alle Samfundslag er vi sikre paa. Det har vi desuden allerede nu Beviser for.

Korsaren.

Abonnement

paa Korsaren tegnes paa vort Ekspeditionskontor, Nørrevold 78. 5 Øre pr. Nummer, i Provinserne og Udlandet med Tillæg af Porto.

Arbejderne og Margarinen

Et skamløst Regnskab

—o—

Politisk Skandale i Rømersgade

Inden vi fortæller, hvordan de socialdemokratiske Politikere lavede deres første Alliance, hvordan de listede over i Margarinegeschæften, uden at Arbejderne og det ærede dumme Vælgerfolk fik det at vide. — skal vi optrykke et Regnskab fra den langt senere Svendborg Margarinefabrik.

En af Socialdemokratiets kendte Mænd har vist os Originalen, der kun findes paa yderst faa Hænder, og han har overladt os en Afskrift. Vi beder nu vore Læsere gaa i Lag med nedenstaaende Dokument, hvortil der ikke findes Mage i noget Partis Historie, saa bundraaddent viser det sig straks ved det første løse Øjekast ned over Talrækkerne. Det er,] som] man ser, trykt i Social-Demokratens gamle Trykkeri i Brolæggerstræde, og alle Usselhederne søges dækkede med det lille Ord „Korrektur" i det ene Hjørne.

— — —

Korrektur.

A/S Svendborg Margarinefabrik

Aarsopgørelse for 1904 og 1905

Gevinst- og Tabs-Konto

Fragt Konto	23605	83	Margarine Konto	158329	04
Handelsomkostnings Konto	40028	90	Agitations Konto	35869	07
Drifts Konto	49646	95			
Agentur og Provision	27905	96			
Rente og Diskonto	17141	90			
Agitations Konto	35869	07			
	194198	11		194198	11

Solgt i Aarene 1904 og 1905: 1 Million 644170 Pd.

Status pr. 1ste Januar 1906

Diverse personlige Konti	151166	11	Diverse Kreditorer	103745	81
Handelsbankens Konto	4244	71	Kreditforeningen for ind. Ejendomme	24375	00
Indskud i Kreditforeningen	500	00	Fru Sørensen	10000	00
Ejendom og Inventar	133072	93	Kassa Kredit Konto	89000	00
Emballage Konto	7863	84	Aktiekapital Konto	69559	96
Drifts Konto	980	85	Akcept Konto	112243	56
Margarine Konto	39562	72	Dividende	1312	96
Kassa Konto	1472	90			
Handelsomkostnings Konto	1178	02			
Fragt Konto	80	00			
Agitations Konto	4313	54			
Gevinst og Tabs Konto	65801	67			
Balance	410237	29		410237	29

Svendborg, i Juli 1906.

For Regnskabets Rigtighed:

P. Boesen, **J. P. Gram,**

Revisorer.

Typ.: Det grafiske Institut Brolæggerstræde 11. Kbhvn.

Dette Regnskab er mere end haarrejsende, det er rent ud forbrydersk.

Vi skal derfor straks sige, at vi endnu ikke ved, med hvad Ret Navnene P. Boesen og J. P. Gran er sat paa som Garanter for „Regnskabets Rigtighed (!!!)". Men det ved vi, at det maa oplyses, og at de to Herrer foreløbig er nærmest til det. Vi skal i den Anledning henvende os direkte til dem og loyalt gengive deres Svar i næste Nummer af Korsaren.

At kritisere Regnskabet er næsten ugørligt, for det er slet intet Regnskab, **det er et tydeligt Falsum.**

Posterne er tildels meningsløse, Posteringen umulig, — og Tallene! Ja hvad har de taalmodige Tal ikke maattet tage paa sig her! Hvor mange Kæltringestreger kan der ikke ligge i en „Agitationskonto" paa 85 809 Kr. paa begge Sider af Regnskabet, især naar der lige foran findes en Konto for Agentur og Provision paa 27.905 Kr.

Og hvad vil det sige, at der er opført 40.000 Kr. i „Handelsomkostninger"? Hvad skjuler der sig bag den lige saa mystiske „Drifts-Konto" paa 49.646 Kr.?

Hvad er det for noget med de „Diverse personlige Konti", som løber op til den svimlende Sum af 151.166 Kr. i Status pr. 1ste Januar 1906?

Hvad betyder „Margarine-Konto"? Ja det betyder altsaa 158.329 Kr. til højre paa det øverste Regnskab og 39.562 Kr. til venstre paa det nederste, men ellers er det saa umuligt, at en saglig Kritik ikke er mulig.

Og saa Balancen, er der nogen, fra Bankrevisor til jævn Fagforeningsrevisor, der kan finde ud af de Principer, hvorefter denne Balance er stillet op? Hvad er Indtægt, hvad er Udgift, hvad er Gevinst, og hvad er Tab?

Vi kan for vort Vedkommende ikke give andet Svar, end at det hele er en Balance henover det kriminelle og hen over Næsen paa de godtroende Arbejdere, der i Aarevis har punget ud til dette Foretagende, som tydelig nok ogsaa i Aarevis har været bundraaddent.

Der er maaske paa visse Omraader gjort Hr. Lyngsie Uret; vi ved i alt Fald, at han i sin Tid fraraadede at starte Svendborg Margarinefabrik. Men ingen gør Hr. Lyngsie Uret, naar vi siger, at **paa Svaret om hans Forhold til ovenstaaende Regnskab skal han som offenlig Person staa eller falde.**

Korsaren hører ikke til dem, der raaber paa Politi. Vi henvender os med disse Linjer kun til Arbejdernes Fagforeninger og tilbyder at give dem privat Oplysning om, hos hvem Originalen til ovenstaaende Svindlerdokument kan faas.

Men hermed er vi ikke naaet til Bunds i denne Sag. Vi skal nu gaa over til at bevise, at der bag Margarinen ligger gemt **en mægtig politisk Skandale.**

Otto Mønsted i Rømersgade

—

Forerne løber over fra Smør til Margarine

—

Navnene

—

Det vi her oplyser, er i mange Aar bleven hemmeligholdt af de faa Indviede.

Det daterer sig fra de Aar i Midten af Firserne, da Hørup rejste Agitationen for det, som han kaldte „vort gode danske Smør". Og vi skal forud blot bemærke, at vi udtrykkelig karakteriserer det som en politisk Skandale. Hvor vidt de ærede Vælgere vil finde den [illegible]ere eller mindre kriminel end Ar[illegible]jderne finder Regnskabet fra Svendborg Margarinefabrik, — ja det maa [illegible]i maa overlade til dem selv og [illegible]æste Valgdag.

• • •

Den Gang Hørup begyndte sin Kamp for „det gode danske Smør", havde Socialdemokraterne kun to Mænd i Rigsdagen. Det var P. Holm og Hørdum. Disse Politikere var straks fra første Færd nøje knyttede til Venstre, og i al Hemmelighed overværede de Venstres Partimøder. Vi siger: i al Hemmelighed, for i Social-Demokraten blev det altid fortiet. At navnlig Hørup havde stor Indflydelse paa dem, er udenfor al Tvivl.

Det viste sig straks deri, at Partiets Forretningsfører P. Knudsen sendte Pianofortearbejder V. T. Holst ud paa en Agitationsrejse til Fordel for Smørret.

Det viste sig endvidere deri, at Partiets Presse tog Parti for Smørret. Holst holdt Møder i Jylland, og Demokraten i Aarhus, der redigeredes af de daværende Typografer Harald Jensen og Marott, skrev Artikler imod Margarinen. Slagordet var, at for Arbejderne var det bedste ikke for godt; og det bedste var Smør. Hørup smilede i Skægget.

Men pludselig blev der fra Hovedkvarteret i Rømersgade kommanderet klar til Vending. Det var gaaet saadan til.

En Dag dukkede Margarinefabrikant Otto Mønsted fra Aarhus op i Rømersgade.

Arbejderne fik aldrig noget at vide. I Social-Demokraten var Wiinblad som sædvanlig tavs om det, Arbejderne ikke maatte kende noget til. Men i det lille Værelse nede i Stueetagen bag Social-Demokratens Ekspeditionskontor samledes Førerne i nogle Dage med Otto Mønsted.

Og Virkningen var mægtig. Det blev en stor Succes for Mønsteds Margarine.

V. T. Holst fik Telegram fra P. Knudsen om straks at standse sin Agitation for Smørret og fortsætte med Margarinen i Stedet. Holst parerede som god Socialdemokrat Ordre, og med Overbevisningens Varme vendte han sig mod det danske Smør, som han Dagen før havde været politisk Agent for.

Demokraten i Aarhus og Harald Jensen og Marott sadlede ligesaa hurtigt om fra Smør til Mønsteds Margarine. Nu blev Slagordet i Partipressen, at det billigste var ikke for godt til Arbejderne; og det billigste var Margarine.

Arbejderne begreb naturligvis ikke et Muk af det hele. Men det skulde de heller ikke; de købte som gode Socialdemokrater Margarine, og det var netop det eneste, de skulde.

Da Hørup fik at vide, at Mønsted havde været i Rømersgade, smilede han anden Gang, men lidt bittert. Han blev snart en ensom Mand ved Smørret. Mønsted blev Millionær.

Alliancen med Otto Mønsted var de socialdemokratiske Politikeres første Alliance.

Og den var tillige det første Skridt paa Vejen til Svendborg Margarinefabrik.

Dommen over begge Dele tilhører nu Arbejderne.

• • •

Historien over Margarinen viser, at Penge demoraliserer, og at Politik paa Bunden ikke er andet end Penge.

J. J.

Korsaren

Karl Madsen

—0—

I revolutionens tid halshuggede man de farlige agitationsmænd — i vor tid burde man hænge de „farlige" mænd, der holder kæft.

En af de første, der burde komme paa eksekutions-listen her i landet, er Karl Madsen. Han er 51 aar gammel, aandsfrisk, legemsstærk, samler af kunst, inspektør ved den kgl. malerisamling, har alligevel ingen Carl Bloch paa sin væg, har skrevet om kunst, haanet den daarlige — og magtet i mange aar at holde de gode kræfter til ilden, saa baade de og publikum har kunnet slikke sig om munden.

Nu vakler kunstnerne, publikum, kritiken; for alle har de mistet sin pegepind — Karl Madsen er gaaet i hi, og truer med aldrig at ville pege mere. Han har mistet troen paa de nulevende kunstnere og sysler nu kun for sin fornøjelses skyld med gamle mestres barndom, fødested, fødselsaar, for ifald han finder en fejl i de autoriserede kunsthistorier at sætte sig dovent ned i sin sofa og le. For øjeblikket sidder han gudhjælpemig og ler af Finsen-monumenterne og godter sig over smagløsheden i sit fødeland. Han skulde hænges! Han ved saa udmærket godt, at ifald **han** hadde giddet optræde imod disse skrækkens-udkast, saa vilde komiteen trukket følehornene til sig og maaske skaanet sin pæne by for et monument, som nok bringer fru Finsen for tidlig i hendes grav. Men alligevel holder han kæft og ler bare videre. Og det sørgelige er, at det er ingen latter fra en gammelmands ynkelige forpinte forsvarstrang for sin forældede tro, men en ækel lun latter over at menneskene er uforbederlige.

I ny og næ ser man fra denne statsunderstøttede kunsthistoriker en pligtskyldig artikel om en eller anden afdød maler. De er altid gode, rigtig som de skal være, men de er ogsaa som regel altid kommet for sent — vedkommende malere kunde næsten alle blevet til noget, hvis de bare hadde faat et spark i rette tid. Madsen kjender vist godt den, der skulde givet sparket, men har ikke desto mindre lige god samvittighed. Han ved hvad han betød for kunstnerne i firserne og halvfemserne; han ved at den gode kunst maa ha talsmænd og at den ingen har nu; og han ved ogsaa, at han selv kan skrive. Men hvad han ikke ved, det er, at han er en ussel karl, fordi han ikke engang **forsøger** at vække de søvnsyge tillive igjen.

Men hvis den søvnighed skal vare ved, saa ender det nok med at de „kristne" faar overtaget, og da er det bare et tidsspørgsmaal, **naar** kunstkjenderne bytter sin Joakim Skovgaard med en Gustav Vermehren.

De andre og Korsaren

—0—

Korsaren kom, — da tav alt talende og alt tiende talte.

Social-Demokraten har helt mistet Mælet. Den ved ikke noget af, at der er udkommet et socialistisk Blad, som minder om afdøde **Wiinblads** Ungdomstid. Eller Arbejderne maa maaske ikke faa det at vide; der er jo saa meget de ikke maa faa at vide.

Partifælle **Folkets Avis**, bekendt fra sine kæmpemæssige Arbejderlegater, er optaget af andre Ting; Avisen skriver:

„En korpulent Dame i 40erne ønskes som Medspiller paa et Klasselod. Billet mrk. osv."

Dette folkelige Blads nærmeste Kollega **Middagsposten** skriver med passende Beskedenhed overfor sit eget Indhold, at „i Korsaren vil der utvivlsomt komme til at staa adskillige fortræffelige Artikler af Jens Pedersen og Hans Jæger."

Johannes Hansen, kendt under Navnet Klods-Hansen og ikke at forveksle med den ansete Københavner, der gaar under Navnet Kontant-Hansen, tilføjer ganske naturligt, at han ikke kan lide Korsarens ansvarhavende Redaktør.

I **Aftenbladet** erklærer Redaktør **Bærentzen**, at Korsaren er en pudsig Avis, men Bogtrykker **Bærentzen** skriver sammesteds, at Korsaren er en god Avis. Vi takker begge de Herrer.

København optrykker vore Oplysninger om Arbejderne og Margarinen.

En Mængde Blade med og uden Farve, her og i Provinserne, har bragt en kort Meddelelse om Korsarens Start. Ligesaa Blade i Sverig og Norge.

Tak til alle, baade dem der tav og dem der talte!

Den døde Russer

—0—

Gøteborg, 4. Marts. (Ritz. Bur.) De Sagkyndiges Betænkning angaaende Undersøgelserne af „Olof Wijk" efter dens Ankomst til Gøteborg foreligger nu. De udtaler angaaende de stedfundne Dødsfald ombord følgende:

1) At Forgiftning ved Fødemidler er fuldstændig udelukket, 2) at Forgiftning ved Gasarter, der er trængt ud fra Ladningen, Kulrummet eller Varmeledningerne ligeledes er utænkelig, 3) at det derimod synes utvivlsomt, at Forgiftning har fundet Sted ved Gas, der sikkert er bleven udviklet udenfor 1. Klasses Passager-Afdeling og muligvis i eller i Nærheden af Køje Nr. 2,4) at den giftige Gas eller Damp ikke har været Svovlbrinte, Kulilte eller Cyanbrinte og sandsynligvis ikke heller Cyanforbindelser eller Selenbrinte, 5) at man af øvrige kendte Gasarter nærmest kan tænke sig Arsenikbrinte, organiske Kvilsølvforbindelser eller Fosforbrinte, dog **ikke fra Ladningen**.

Den foretagne kemiske Undersøgelse har ikke kunnet afgøre, hvilke af disse Gasarter, der har været tilstede, ikke heller foreligger der andre Kendsgerninger, der kan give Oplysninger om det forefaldne.

Kahytsjomfruen havde om Aftenen bemærket til Kaptajnen: „Man kan lugte Medicinen, som de har derinde." Tømmermanden havde da faaet Ordre til at gaa ind og undersøge, hvad der kunde være i Vejen. Han havde derefter meddelt Kaptajnen, at han havde mærket en besynderlig Lugt, hvorfor man havde aabnet en Ventil i Rygesalonen. Dette fandt Sted Søndag Aften Kl. 10. Mandag Morgen havde ogsaa Kahytsjomfruen klaget over Ildebefindende i Nattens Løb, og det fremgik af hendes Forklaring, at Symptomerne havde været de samme som de, der ledsagede Kaptajnens Sygdom. Mandag Morgen havde man fundet J. S. Eriksson, Regnère, **Tscherniak** og Johansson som Lig. Man mente da at kunne spore en fosforagtig Lugt.

Anden Styrmand har forklaret, at han, efter at have fundet Liget af Eriksson, havde mærket en meget stærk fosforagtig Lugt. Man troede straks, at der var udbrudt Ild ombord, og foreløg Slukningsforanstaltninger. Da man løftede Lugerne fra For- og Agterrummene, mærkede man ingen Lugt. Derimod sporedes der i Storlasten en Lugt, der dog ikke var saa stærk som Lugten i Salonerne. Kahytsjomfruen oplyste, at da hun efter Ankomsten til Antwerpen havde renset Lampeglassene, havde hun bemærket nogle besynderlige Pletter, der dog havde ladet sig fjærne.

Statskemikeren Dr. Alén har i nogle Prøver, som han har taget ombord paa „Olof Wijk", fundet ganske betydelige Arsenikmængder, saaledes en Tiendedel Milligram i to Gram Hestehaar i en Børste. Møbelbetrækket indeholdt Arsenik. Støvet fra Varmeledningen i Kahyt Nr. 2, Tscherniaks Kahyt, var ligeledes arsenikholdigt. Et Gardin fra „Olof Wijk" er bleven undersøgt, men med negativt Resultat. Petroleumen i Damperen er ogsaa bleven undersøgt, uden at noget mistænkeligt opdagedes.

Dagbogen

—0—

Borgbjærg

Paa et privat socialdemokratisk Møde forleden om Borgerrepræsentantvalgene nægtede Forsamlingen at høre paa **Borgbjærg**, som vilde anbefale Alliancen.

Da Mødet som sagt var privat, skal vi ikke referere nærmere.

Martin Olsen

Paa et Møde mellem Partifæller i 8. Kreds har Folketingsmand **Martin Olsen** holdt en Tale, som tydeligt var rettet mod Korsaren.

Martin Olsen tog aldeles fejl af os. Korsaren er ikke kommen for at splitte, den er tværtimod kommen for at samle. Korsaren vil samle Folk omkring den af de socialdemokratiske Politikere forladte Socialisme.

Suzanne Després

Den 13. Marts begynder den franske Skuespillerinde **Suzanne Després**, som vi omtalte i forrige Nr., sammen med et Selskab fra Théâtre de l'Oeuvre i Paris under personlig Ledelse af Direktør Lugné-Poe, et Gæstespil paa Folketeatret. De tre Forestillinger vil bestaa af Zola's Thérèse Raquin, Ibsens Et Dukkehjem og Racine's Fædra samt Jules Renard's Enakter Poil de Carotte.

Jorden

Under Medvirkning af Forstander Brink Lassen, Tune Landboskole, Redaktør la Cour, Aarhus, Statskonsulent Fr Hansen, Askov, Professor C. O Jensen, Landbohøjskolen, Gaardejer A Nielsen, Sejstrup Eltergaard, Dr. phil Halvor Raon, København, og Landstingsmand, Forp. Sonne, Knuthenborg, agter jydske Landboforeningers Plantea vlskonsulent **Th. Madsen Mygdal** at udarbejde en ny stor Landbrugsordbog

Den nye Ordbog vil med Hensyntagen til den stærke Udvikling, som Landbruget paa alle Omraader har gennemgaaet i Løbet af den sidste Menneskealder, tage Sigte paa at være til Vejledning for vore Dages praktiske Landbrug. Til Foretagendet vil som Medarbejdere blive knyttet en betydelig Stab af teoretiske og praktiske Landmænd.

Sommerteater

Under 27. f. M. er der udfærdiget kgl. Bevilling for Skuespiller Alfred Bertil Krause til i Sommermaanederne med Selskab at give dramatiske Forestillinger paa Aalborg Sommerteater.

Social-Demokratens Skudsmaalsbog

—0—

Samson lagde Hovedet i Dalilas Skød, — og saa var han færdig. Filistrene var over ham

De socialdemokratiske Politikere har ogsaa ladet sig klippe; de revolutionære Lokker er faldne for Bourgeoisiets Saks, man har afvæbnet dem ved at optage dem i sit Skød.

De er bleven friserede som gode Filistre.

Her er et Par Attester fra nogle af de største Forretninger i den Branche.

Herman **Trier** sagde paa et offentligt Møde den 2den April 1901:

> „Socialdemokraterne er et borgerligt Parti, og i Rigsdagen kan der ikke paavises et eneste egentlig socialistisk Forslag. De Forslag, som er fremkomne, er ofte gamle Venstreforslag; thi det er Venstres store Fortjeneste at have udviklet vort Socialdemokrati til et borgerligt Parti. **Socialdemokratiet er ikke andet end et Venstreparti,** maaske en Streg til Venstre."

Denne jævne Skudsmaalsattest stammer som sagt fra **Herman Trier**, Alliancepolitikens første Grenader; og han maa jo dog kende sine Pappenhejmere. Det lader for Resten til, at de kender sig selv; for hans Ord er **ikke** bleven referede i Social-Demokraten. Gamle afdøde **Wiinblad** har været usædvanlig døv i Slettet den Dag; han har hverken hørt eller læst noget om, hvad Trier sagde. Vi har derfor citeret efter et Referat i Berlingske Tidende. Thi hvorfor maa Arbejderne ikke faa at vide, at deres Politikere ikke er andet end Venstremænd?

Nu skal vi høre, hvad en anden bekendt Venstrepolitiker siger. Raadmand **Gustav Philipsen** skrev den 24de Januar i Aar i Politiken i en Artikel om de liberale Partier i Tyskland:

> „Liberalismens Sag er hverken død eller haabløs; en hel anden Sag er det, om det vil blive de nuværende liberale Partier, der vil opleve en Genopstandelse. **Det kunde jo for Eksempel ske gennem Socialdemokratiet.** Det er vist en Helligbrøde at udtale sligt; men det er ikke desto mindre en Kendsgerning, at det store Parti siden Bismarcks Fald har været underkastet Forvandlingens Lov. De gamle uforsonligt revolutionære Førere dør efterhaanden ud, samtidig angribes den ortodokse Lære fra ikke mindre end tre forskellige Sider: fra de teoretiske Revisionister; fra det sydtyske opportunistiske Socialdemokrati, og endelig fra den egentlige Fagforeningsbevægelses Ledere. Jo større Partiet bliver. jo fastere Grund det føler under sig, des mere udvikler det sig **til et virkeligt yderste Venstreparti.**"

Det er indlysende, at Politikere, som er saaledes blaastemplede af Bourgeoisiets Veterinærpoliti, de er at regne for trikin- og socialistfri Flæskesider. Arbejdernes Rigsdagsmænd, Borgmestre og Raadhusmænd figurerer jo endog ved Hoffets Tafler som første Klasses Kyd; saa lidt farlige synes de selv paa allerhøjeste Steder.

— — P. Knudsen gribe om Templets Søjler og dræbe alle Filistrene? Ak nej, han griber bare efter Spisesedlen, og ved Siden af ham smiler Hofdamen Fru Dalila træt:

— Et lille Stykke til endnu, Hr. P. Samson? For min Skyld?

Korsar.

Udenvælts

—0—

Dynamit.

New York, 4. Marts. (Ritz. Bur.) I Homestead, 2 Mil fra New York, eksploderede 1000 Pund Dynamit, der skulde anvendes ved Anlæg af en Tunnel.

I New York, hvor man tydelig mærkede Eksplosionen, opstod der stor Panik, da man troede, Byen var blevet ramt af et Jordskælv.

Holmenkolrendet.

Kristiania, 4. Marts. (N. B.) Holmenkolløbets Længderend i Gaar foregik i straalende Vejr og overværedes af Tusinder, hvoriblandt saas Kongen, Dronningen og Prinsesse Victoria (Normændene er Royalister om en Hals, siden de blev af med Oscar og fik Haakon i Stedet. Red.). Rendet, der var 16 Kilometer langt, fuldendtes af Nr. 1 i 1 Time 17 Minutter 15 Sekunder.

Ogsaa i Dag er Vejret straalende. Holmenkolbanen kan kun befordre en Brøkdel af de vældige Folkemasser, som drager opover, mange tilfods. Ved Tolbliden var Tusinder af Tilskuere samlet.

Korsarens Central

—o—

Under denne Rubrik optages kun Ting, der kan have Interesse for intelligente Mennesker. Avisspjat er udelukket.

Til O. J. De bedømmer vor Omtale af **Wiinblad** ganske urigtigt. Vi er ikke ondsindede, men handler ud fra en bestemt Hensigt. W. er kommen til at staa som en Autoritet, og Autoriteter har Arbejderbevægelsen ingen Brug for. Det skal slaas fast, at han politisk set er en gammel Mand, der er i Færd med at visne nedad. I Folketinget, hvor han for Resten næsten aldrig kommer, spiller han ingen Rolle, og i Social-Demokraten skriver han en ren Ubetydelighed. Det er **Borgbjerg** og **Oscar Jørgensen**, der regerer Bladet, men selv Kontrahenterne aner det ikke, i alt Fald kan faa af dem.

Privatmanden Wiinblad vil aldrig blive kritiseret her i Korsaren. Det samme gælder alle andre Politikere, som nævnes af os; kun den Side, de selv udleverer til Offentligheden, bliver taget under Behandling — og grundigt!

Til flere. Uheld kan ikke undgaas ved Starten af et nyt Blad. Vi regner det endda for en Bagatel, at de to sidste Tal i Aaret for **Goldschmidts** Død var faldne ud; Corsarens Redaktør døde 1887.

Vore Annoncepriser meddeles andetsteds i Bladet.

Ung Socialist. Spørgsmaal, som De kan faa besvarede ved at slaa op i et Konversationsleksikon, en Vejviser, Hof- og Statskalender, vil kun undtagelsesvis komme frem her.

N. N. Nej, vi er ikke Snobber. Notitsen om Borgmester **Drechsel** var et Paafund af en af Medarbejderne, som mente at være morsom.

Hos de Gale

Af **Octave Mirbeau.**

—0—

Scenen er Gaarden i et Galehus. Nogle Gale vandrer frem og tilbage under Træerne, melankolske eller stirrende; andre sidder sammensunkne paa Bænkene. Atter andre kryber op i Krogene; der er nogle, som stønner, der er nogle, som ler med en tankeforladt Latter; og nogle er tavsere og dødere end Lig. Gaarden omgives af høje mørke Huse, hvis Vinduer ser ned i den som Gales Øjne. Ingen Udsigt til Frihed og Glæde, men stadig den samme firkantede Stump Himmel ovenover. Og langt borte fra, fra Torturkamre, fra usynlige Grave, fra fjærne Sjælegemmer hører man en dump Klage af kvalte Skrig, af kneblede Hyl. En gammel Mand hopper paa det ene, saa paa det andet Ben, anstrænger de svage Muskler og trykker Albuerne ind over Hofterne ved hvert Hop. Nogle iler hurtigt afsted efter ingen ved hvad, og nogle skændes hæftigt med sig selv.

En Besøgende kommer ind i Gaarden, ledsaget af Overlægen. Saa bliver der Bevægelse hos mange af de Gale, de stimler sammen, de hvisker, de diskuterer, og de ser med lumske og mistroiske Øjekast efter Overlægen. Blege, blodløse Hænder rækkes truende i Vejret og forsvinder igen som en skræmt Fugleflok. Opsynsmændene gaar ind imellem de Gale og opfordrer til at være rolige; der høres korte Samtaler. Er det Politimesteren? — Gaa hen til ham, Du. — Nej, gaa Du heller selv, han kan aldrig forstaa, hvad jeg siger. — Og mig vil han ikke høre paa. — Da skal de dog ikke ha' Lov til at blive ved at komme Skrubtudser i Maden. Gaa hen til ham, Du! — Nej, gaa Du selv hen til ham. — Og nogle af de Gale nærmer sig Overlægen og hans Ledsager og begynder at føre en dunkel Tale over Maden, over Opsynet, over Skæbnen, et svagt Haab luer ud af alle disse lysende Øjne, medens den gamle Mand uberørt hopper afsted paa sine store Ben, og et ungt Menneske, næsten et Barn, uophørlig strækker et Par lange tynde Arme frem for sig og favner den tomme Luft. Overlægen siger til dem alle: naturligvis, naturligvis!

Overlægen (til sin Ledsager): De er meget skikkelige . . . lidt tossede . . . men vær blot ikke bange. Jeg skal vise dem nogle, som er morsomme. (Han standser en Gal.) Hvorfor beder Du mig ikke om noget i Dag?

Den Gale (mager, bleg sørgmodig): Hvad kan det hjælpe?

Overlægen! Er Du vred?

Den Gale: Jeg er ikke vred, jeg er blot led af det.

Overlægen: Man skal bare ikke være i daarligt Humør, det duer ikke. Fortæl os, hvad du hedder.

Den Gale: Hvor kan de nænne at gøre Nar af et ulykkeligt Menneske? De ved jo godt, at jeg ikke

har noget Navn? Maaske jeg maa fortælle det til den Herre der . . . jeg antager, det er Politimesteren (Overlægen nikker) . . . Det glæder mig. Ser De, Hr. Politimester, jeg havde et Navn ligesom alle andre Mennesker, det var da ikke for meget . . . Men da jeg kom herind, tog Overlægen det fra mig . . . Hvor har han gjort af det . . Har han forlagt det . . Jeg har krævet det tilbage over tusind Gange, for jeg kan ikke undvære det, men han vil ikke give mig det . . Det er meget sørgeligt . . Og jeg ved ikke rigtig, hvad Ret Hr. Overlægen havde til at tage det, det er Myndighedsmisbrug . . De kan tænke Dem, Hr. Politimester, hvor ubehageligt det er for mig . . Jeg ved ikke længer, hvem jeg er . . Jeg er ikke blot en fremmed for de andre, men ogsaa for mig selv . . Egentlig eksisterer jeg slet ikke mere . . Det er meget ubehageligt . . Tænk Dem, at nu har De i Sinde at skrive mit Levnedsløb . . . men hvordan skal de gøre det? — hvis Levnedsløb? hvis? hvis? . . Jeg har ikke længer noget Navn . . . Jeg er berømt, uhyre berømt . . men jeg har intet Navn . . . De kender mig vistnok, Hr. Politimester, alle Mennesker i Evropa kender mig . . men hvad kan den Berømmelse nytte mig, naar jeg ikke selv ved, hvem jeg er . . Der maa kunne findes paa et eller andet, saa jeg faar mit Navn igen ikke?

Den Besøgende: Naturligvis, naturligvis, jeg skal tænke over det.

Den Gale: Tak, Hr. Politimester, Tak. Men siden De er saa god at interessere Dem for mig, saa turde jeg maaske bede Dem om en Ting til. For der er hændt mig noget ganske besynderligt, som jeg ikke vilde tro paa, hvis det ikke var mig selv . . .

Den Besøgende: Fortæl mig det kun, min gode Mand.

Den Gale: Jeg var Konditor, og jeg havde en god Ven. Vi saas hver Dag, men han narrede mig . . For en Nat, da jeg sov, kom han til mig, og kan De tænke Dem, hvad han stjal fra mig?

Den Besøgende: Deres Penge vel?

Den Gale: Jo vist, mine Penge! Ha, ha . . . mine Penge?

Den Besøgende: Deres Kone da?

Den Gale: Nej, Hr. Politimester nej, nej . . De gætter det aldrig . . . Nej, det er utroligt, men han stjal min Tanke fra mig . . min Tanke . . ligesom Hr. Overlægen stjal mit Navn . . Det kan man kalde Uheld!

Den Besøgende: Men hvordan opdagede De, at han havde stjaalet Deres Tanke?

Den Gale: Hvordan? . . . . Ja, men jeg har jo set den i hans egne Hænder, Hr. Politimester, netop som han stjal den fra mig.

Den Besøgende: Men hvorledes saa den ud?

Den Gale: Den saa ud som en lille gul Sommerfugl, Hr. Politimester, smuk og fin, og saa slog den med Vingerne som paa Roserne, naar Solen skinner . . . Jeg bad ham om at give mig den igen . . . Han har store, klodsede Fingre, og jeg var bange for, at han skulde klemme den ihjel . . . Men han lo kun, og saa stak han den i Lommen og gik.

Den Besøgende: Det var da besynderligt.

Den Gale: Ja, ikke sandt? Først skrev jeg til ham og forlangte min Tanke igen, død eller levende . . . Han svarede ikke . . . Saa stævnede jeg ham for Forligskommissionen . . . Men han mødte ikke . . . Saa gik jeg til Politiassistenten, men han smed mig ud. Han sagde, jeg var gal . . . En Aften kom der nogle onde Mennesker hjem hos mig og trak mig herhen. Nu har jeg været her i ti Aar, imellem disse simple Personer, der bærer sig saa grimt og taabeligt ad . . . i ti Aar har jeg været i dette Helvede, bestjaalet for mit Navn og for min Tanke . . . Er det retfærdigt, Hr. Politimester? Og hvordan tror De, at jeg kan være lykkelig? (Han trækker en Pakke omhyggeligt sammenbundne Papirer frem af sin Frakke og rækker dem til den Fremmede). Her har jeg nedskrevet alle mine Ulykker, Hr. Politimester . . . vil De læse det og gøre, hvad der synes Dem Ret og Retfærdighed . .

Den Besøgende: Naturligvis . . .

Den Gale: Men jeg maa for Resten sige Dem, at jeg venter mig ikke videre ud af det, for Skæbnen er underlig . . . (Fortroligt): Her kommer af og til en lille Sommerfugl . . . jeg ved ikke, hvorfor den kommer her, for her er ingen Blomster, men det har længe interesseret mig . . . Her kommer af og til en lille gul Sommerfugl. Den ligner den, som jeg saa den forfærdelige Nat i Tyvens grove Hænder . . . Den er fin og smuk . . . og det er nydeligt at se den flyve . . . Den sætter sig ogsaa paa Bladene af Træerne der . . . Jeg kan ikke forstaa det . . . men jeg tror det, og jeg er overbevist om, at den Sommerfugl (han hvisker den Besøgende ind i Øret) det er min Tanke! . . . Hys! . . . Den leder efter mig, den har ledt efter mig i ti Aar . . . Aa, hvor den har maattet flyve om, den lille Stakkel . . . Den var maaske fløjet over Hav og Bjærge og Ørkener, før den er naaet herhen! . . . Det er til at græde over . . . Men hvordan skal den finde mig, Hr. Politimester, for jeg har jo intet Navn . . . den kender mig ikke mere . . . det nytter ikke, at jeg kalder, den flygter for mig . . . Det er klart; hvad vilde De ogsaa gøre i dens Sted? Jeg kan ikke sige til den: Det er mig, siden jeg ikke længer er mig. Og hvad vilde De gøre i mit Sted? Det er ikke til at finde ud af. Saa flyver den sin Vej . . . (Han vender sig pludselig om) Der, der . . . se der henne . . . der henne! . . .

Den Besøgende: Jeg kan ingen Ting se.

Den Gale: Kan De ingen Ting se?

Den Besøgende: Nej, jeg kan ingen Ting se.

Den Gale (han peger paa et tomt Punkt ude i Luften) Der henne . . . der er den jo . . . jeg kender det trofaste lille Væsen paa Vingerne . . . den søger mig . . . og vi naar aldrig at komme sammen igen . . . Hvor det er sørgeligt! Undskyld! (Han hilser Farvel og iler af Sted efter et indbildt Punkt. I nogle Minutter gør han Jagt paa en usynlig Sommerfugl, løber, vender sig, staar paa Tæerne og fægter i Luften med sine Arme. Saa synker han forpustet og svedbryppende ned ved Foden af et Træ.

Overlægen: Hvor faar de dog deres Ideer fra, de stakkels Gale! Han her er for Resten meget stilfærdig. Han morer mig. Han var Digter . . . det lader til, at han skal have haft Talent.

Den Besøgende: Men han sagde jo selv, at han havde været Konditor.

Overlægen: Ja, men ved De, hvad de selv siger, de Gale? (I en munter Tone) Naa, maaske har han skrevet Konditorvers til at komme i vore Kager.

Oversat af J. J.

Svinepolitik

—o—

Det mest karakteristiske hos vore politiske Partier er den bændelormsagtige Evne, de er i Besiddelse af, og som gør at de er vanskelige at overvinde. Vi ser f. Eks., at den mest radikale Ende af et Parti skiller sig ud fra dette. Straks supplerer det sig med en moderatere Fløj. Det er et nyt Led, der skyder ud paa Bændelormen.

En lignende Egenskab altsaa som hos det fra den nordiske Mytologi bekendte Sagndyr Særimner. Af dette udødelige Svin skar de gamle Guder stadig løs, umiddelbart efter voksede Flæsket saa ud igen.

At Forholdet med Partierne virkelig er saaledes, bekræftede Regeringspressen, da den efter sidste Folketingsvalg forsikrede sine Tilhængere, at skønt Regeringspartiet var formindsket i Antal, var det nu langt stærkere end før Valget, fordi Partiet efter Udskillelsen fra de Radikale var langt mere sikker paa at blive støttet af de Moderate.

Forhold af samme Art viser sig ogsaa indenfor Socialdemokratiet. Da de unge Socialister havde dannet deres smaa energiske Afdelinger i alle Bydele og var begyndt en Agitation for Socialismen og derved var kommet til at indtage et Særstandpunkt mod det gamle Socialdemokrati, — straks skød „Leddet" ud i Form af de unge Socialdemokrater. Disse ligner Regeringspressen i, at ligesom denne ydmygt tjener Regeringspartiet og dettes Interesser, saaledes har de unge Socialdemokrater sat sig til Livsopgave kun at være det gamle Socialdemokrati og dette Partis Ledere til Behag.

Det er Flæsket, der gror ud paa den gamle Galt Særimner. Man kunde passende kalde det Svinepolitik.

Jv.

Social-Demokraten og Haandskomagerne

—o—

Kort Tid for Korsaren blev startet, modtog vi fra Formanden for Haandskomagernes Fagforening, Hr. Larsson, en Anmodning om at gøre Offentligheden bekendt med en Sag mellem Haandskomagernes Fagforening og Skotøjsarbejdernes Fagforening af 1873, fra hvilken Haandskomagerne havde udskillet sig og dannet en egen Organisation.

Dette havde haft til Følge, at Formanden for Skotøjsarbejderne Hr. Lauritz Jørgensen rettede et stærkt Angreb mod Haandskomagerne i Social-Demokraten, som havde nægtet Haandskomagerne at faa optaget en Artikel til deres Forsvar. Formanden for Haandskomagernes Fagforening, som vi derefter henvendte os til, forklarer om Udskillelsen fra Skotøjsarbejderne og Sagens videre Udvikling paa følgende Maade:

„Vi har ikke fælles Interesser med Skotøjsarbejderne. Det vil De forstaa, naar jeg forklarer, at da Skotøjsarbejdernes Fagforening i sin Tid skulde lave Overenskomsten med Lavet, begik de den taktiske Fejl at blande Lønspørgsmaal og Værkstedsspørgsmaal sammen; det vidste vi vilde skade os. Derved opstod Misfornøjelsen blandt Haandskomagerne, der senere har givet sig Udslag i Dannelsen af Haandskomagernes Fagforening. Det er denne nye Organisation, Lauritz Jørgensen har angrebet i Social-Demokraten. Vi sendte et Gensvar til Hr Jørgensen, men Social-Demokraten nægtede at optage det. Det lød i Hovedtrækkene saaledes:

Hr. Redaktør!

De bedes venligst optage følgende Gensvar til Lauritz Jørgensen, Formand for Skotøjsarbejdernes Fagforening af 1873.

Der skrives her i Bladet (Soc.-Dem.) under Rubriken Partimeddelelser, at en lille Klat Haandarbejdere, der paa enkelte Undtagelser nær stadig har staaet udenfor deres Organisation, nu har dannet en Forening for at gaa Arbejdsgivernes Ærinde.

Vi synes virkelig Lauritz Jørgensen skulde skamme sig ved at udslynge en saa gemen og mod bedre Vidende usandfærdig Beskyldning mod gamle organiserede Kolleger og Partifæller, som den, at vi gaar Arbejdsgivernes Ærinde.

Vi spørger: Har vi ikke paa en kollegial og solidarisk Maade deltaget i de Lønbevægelser, som har fundet Sted i Faget? Har vi ikke, ved saavel vore Kolleger, Fabriksarbejderne, som ved øvrige Fags Lønbevægelser, ydet dem vor økonomiske og solidariske Støtte? Har de Haandarbejdere, som har Stemmeret, ikke været de øvrige Partifæller behjælpelige med at indstemme socialdemokratiske Repræsentanter saavel i kommunale som lovgivende Forsamlinger? Har vi ikke altid støttet vor Parti-Presse?

Vi siger: „Jo", og indtil De kan bevise det modsatte, betragter vi Dem som en Mand, der omgaas med Sandheden paa en meget letsindig Maade.

Naar der nu er dannet en Haandarbejder-Fagforening, saa er denne Tanke ikke ny, men stammer fra adskillige Aar tilbage. Den er altid blevet bekæmpet af Ledelsen, af hvilken Grund kan vi ikke forstaa.

Er det ikke baade logisk og demokratisk, at hvert Fags Arbejdere har sin Organisation, som selv afgør sine saavel faglige som økonomiske Sager med deres respektive Arbejdsgivere? Denne Selvstændighed tilkender vi andre Fag; men vi vil ogsaa selv have den tilkendt. Vi har selvfølgelig Fællesinteresser med Fabriksarbejderne, saavel i økonomiske som i sociale Spørgsmaal, men i faglig Henseende er der megen Forskel.

Haandskomageriet er jo et Fag, som delvis gaar sin Opløsning i Møde, og derfor er det vanskelig for dets Udøvere at kunne skaffe sig de Goder og Fordele, som et udviklingsdygtigt Fag kan opnaa. Derfor maa ogsaa vor Taktik være afpasset med vort Fags særlige Stilling for Øje.

Vi skal illustrere dette ved et Eksempel:

Det var i 1899. Vi havde Arbejdsnedlæggelse i 3 Maaneder. Ved Strejkens Afslutning erholdt vi ikke større Fordele, end der blev tilbudt os ved dens Begyndelse (Mestrene tilbød os 15—20 pCt. inden Strejkens Udbrud, hvilket de ogsaa indgik paa ved Strejkens Afslutning).

Set fra et økonomisk Standpunkt var vi tilfredse, men i en anden Henseende led Faget et stort Tab, idet Forbrugerne forsynede sig med Fabriksfodtøj, og en stor Del af Forbrugerne vedbliver at gøre det. At en saadan Følge af en lang Arbejdsnedlæggelse absolut er skadelig for vort Fag, er jo klart.

Vi synes, at den Sag og det Maal Fabriksarbejderne, vi, samt de øvrige klassebevidste Arbejdere har sat som Livsopgave, fortjente en værdigere og noblere Optræden end den, som Lauritz Jørgensen benytter. En antisocialistisk Gane maa jo ligefrem slaa Smæk over et saa kælkert journalistisk Produkt, som han har præsteret saavel i Fagbladet som her i Partibladet (Soc.-Dem.).

Naar Lauritz Jørgensen opfordrer de organiserede Arbejdere til at vise os den Foragt, vi efter hans despotiske Mening fortjener, vil vi til Gengæld opfordre alle organiserede Arbejdere til at vise Lauritz Jørgensen og hans Medansvarlige den højeste Agtelse, saa høj, at de for at fortjene den, maa op paa et betydeligt højere Dannelsestrin end de nu besidder.

Ærbødigst
Bestyrelsen for Haandskomagernes Fagforening.

Hr. Larsson fortæller videre: „Men ikke nok med, at Social-Demokraten nægtede os Retten til at forsvare os, den vilde ikke en Gang optage Avertissementer fra vor Forening. Til Trods for al denne Forfølgelse har vi nu i disse Dage faaet ordnet vore Lønspørgsmaal, og det vil ogsaa komme Medlemmerne af Skotøjsarbejdernes Fagforening tilgode."

Reporter.

2)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—o—

Saa vendte han sig mod Bougainville og sagde:

— Men Du, Høvding for disse Røvere, der adlyder dig, fjærn snart dit Skib fra vor Kyst; vi er uskyldige, vi er lykkelige, og Du kan kun skade vor Lykke. Vi følge Naturens klare Stemme, men du har søgt at udslette dens Præg af vore Sind. Her tilhører alt alle, men Du har prædiket for os en uforstaaelig Forskel mellem mit og dit. Vore Døtre og vore Hustruer ere fælles for os; Du har delt dem med os, og Du har tændt ukendte Lidenskaber i dem. De ere blevne afsindige i dine Arme, og Du er blevet vild i deres. De har begyndt at hade hverandre; I har dræbt hverandre for deres Skyld, og de er komne tilbage til os, farvede af Eders Blod. Vi er frie, men Du har sat det kommende Slavedømmes Mærke paa vor Jord. Du er hverken en Gud eller en Djævel; hvem er Du da, siden du gør Slaver. Oru, Du som forstaar disse Menneskers Tale, fortæl til alle, saaledes som Du har fortalt det til mig, hvad de har indridset paa denne Metalplade: dette Land tilhører os. Dette Land tilhører dig? Men hvorfor? Er det fordi Du har sat din Fod paa det? Dersom en Otaitier en Dag landede paa Eders Kyster, og dersom han indridsede paa en af Eders Stene eller i Barken paa et af Eders Træer: dette Land tilhører Mændene fra Otaiti, hvad vilde Du da mene? Du er den stærkeste. Men hvad siger det? Naar nogen borttog en af de elendige Smaating, hvormed dit Skib er fyldt, da skreg du op da hævnede Du dig, men paa samme Tid har Du i dit Hjærte udtænkt at ville røve et helt Land. Du er ikke Slave; Du vilde hellere lide Døden end blive det, men alligevel vil Du gøre os til Slaver. Du tror altsaa, at Otaitieren ikke kan forsvare sin Frihed og dø? Den som Du vil gøre dig til Herre over som over et Dyr; han, Otaitieren, han er din Broder. I er begge Børn af Naturen: hvilken Ret har Du da over ham, som han ikke har over Dig? Da Du kom, kastede vi os da over Dig? Plyndrede vi dit Skib? Greb vi Dig, og stillede vi Dig frem imod Fjendens Pile? Har vi sat Dig til at arbejde paa vore Marker sammen med vore Dyr? Nej, vi ærede vort eget Billede i dig. Lad os beholde vore Skikke, de er forstandigere og hæderligere end dine: vi vil ikke bortbytte det, som Du kalder vor Uvidenhed imod din unyttige Viden. Alt hvad vi behøver, og hvad der er godt, det har vi. Fortjente vi Foragt, fordi vi ikke har skabt overflødige Behov? Naar vi er sultne, har vi noget at spise; naar vi fryser, har vi noget at klæde os med. Du traadte ind i vore Hytter, — nu hvad fattedes dig der? Jag selv, saa langt Du vil, efter det, Du kalder Livets Bekvemmeligheder, men lad forstandige Skabninger standse, naar de ved fortsat Besvær og Møje kun kan opnaa indbildte Goder. Dersom Du faar os til at overskride det Nødtørftiges snævre Grænse, hvornaar kan vi da høre op at arbejde? Hvornaar skal vi da nyde? Vi har gjort den samlede Sum af vore aarlige og daglige Anstrængelser saa ringe som mulig, fordi intet synes os at foretrække for Hvilen. Gaa til dit eget eget Land og slid og slæb, saa meget Du vil; men lad os hvile, forstyr os ikke, hverken med dine kunstige Lyster eller med dine indbildte Dyder. Betragt disse Mænd, se hvor de er ranke, sunde og stærke. Betragt disse Kvinder, se hvor de er høje, friske og skønne. Tag denne Bue, det er min; kald en, to, tre eller fire af dine Ledsagere til Hjælp og prøv om Du saa kan spænde den. Jeg spænder den alene. Jeg bearbejder Jorden, jeg bestiger Bjærget, jeg baner mig Vej gennem Skoven, jeg løber Mile hen over Sletten paa mindre end en Time. Dine unge Ledsagere har haft Møje med at følge mig, og jeg er mere end halvfemsindstyve Aar. Ve over denne Ø! Ve over Otaitierne nu og i kommende Slægter, fra den Dag da Du besøgte os! Vi kendte kun en Sygdom, den som Mennesket, Dyret og Planten er hjemfaldne til: Alderdommen, men Du har bragt os en ny: Du har smittet vort Blod. Maaske nødes vi til at dræbe ved egen Haand vore Døtre, vore Hustruer, vore Børn, de Mænd som har berørt dine Kvinder, og de Kvinder, som har berørt dine Mænd. Vore Marker vil blive vædede af det urene Blod, som er gaaet fra dine Aarer over i vore, og vore Børn er fordømte til at nære og forplante det onde, som Du har tilføjet deres Fædre og Mødre, og som de for bestandig vil overføre til deres Efterkommere. Ulykkelige! Du vil blive skyldig enten i de forfærdelige Spor, som følger af dine Landsmænds skæbnesvangre Kærtegn, eller i de Drab, som vi maa begaa for at standse Giften. Du taler om Forbrydelser! Fatter Du en Forbrydelse større end din! Hvad er i dit Land Straffen for den, der dræber sin Nabo? Døden ved Sværdet. Hvad er i dit Land Straffen for den fejge, der forgifter ham? Døden ved Ild. Nuvel, sammenlign din Misgerning med denne og sig os, Du Folke-Forgifter, den Straf som Du fortjener? Det er ikke længe siden, den unge Otaitierinde fuldt ud hengav sig til den unge Otaitiers lidenskabelige Omfavnelser og med Utaalmodighed ventede, at Moderen ved Mandbarhedens Komme skulde tage Sløret af hende og blotte hendes Bryst. Hun var stolt af at kunne vække Attraa og fange et begærende Blik hos en Fremmed, hos sine Slægtninge hos sin Broder. Uden Frygt og uden Skam, i vor Nærværelse, midt i en Kreds af brodefri Otaitiere, til Lyd af Fløjterne modtog hun imellem Dansene Kærtegn af den Mand, som hendes unge Hjærte og hendes Sansers hemmelige Stemme havde udpeget. Først med Dig er Tanken om Forbrydelse og Sygdomsfare kommen ind iblandt os

Korsaren

Er I sande Demokrater?

I som nu starter dette nye Blad? I som skriver i Bladet? og alle I som læser Bladet? Haanden paa Hjertet! Er I rigtige Demokrater? spørger jeg. Handler I i **„Den hvide Flip“** ved Nicolai Taarn? Kjøber I Eders Lintøj & Hatte paa det historiske billige Hjørne ved Nicolaj Taarn? Hvad nytter al Eders demokratiske Tale? I vor Tid gjælder det om at handle, og for en sand Demokrat gælder det om, at han handler i **„Den hvide Flip“**. Husk at vi sælger 4-dob. Lærreds Flipper for 22 Ø. 4-dob. Manchetter til 32 Ø. Herre-Kraver til 34 Ø. og fine engelske Hatte for 3 Kr. Alt andet ligesaa billigt. Den hvide Flip handler efter det rigtige demokratiske Princip. **Ens Pris for alle enten De kjøber meget eller lidt, og enten De har store eller smaa Penge. Ens Behandling for alle vore Kunder.** Kom og døm ved Selvsyn. Tag ikke Hensyn til smaatskaaret Vrøvl & Misundelse.

Skuespil.

—o—

Det kgl. Teater.
Kl. 7½ **„Lohengrin“.**

Dagmarteatret. Tlf. 8857.
I Aften Kl. 8—11½ sidste Gang: **Hallfred Vandraadeskjald.**
I Morgen sidste Gang: **De Umyndiges Rost.**

CASINO. Telefon 1951.
Kl. 8—11: **Anders Tikjøb.**

Folketeatret. Telefon 7611.
Kl. 8—10½ **Frk. Josette — min Kone!**

Folketeatret. Telefon 7611.
Suzanne Desprès Forestillinger. 13. Marts: **Thérèse Raquin.** 14. Marts: **Maison de Poupée** (Et Dukkehjem). 15. Marts: **Phèdra** og **Poil de Carotte** (Rødtop). Billetter til: 8—7—6—4,50—3,50—2,50—1,50 og 1 Kr. kan daglig forudbestilles.

Nørrebros Teater.
Kl. 8 pr. **„En Enepige søges“.**
Kl. 8¾ **„Hanedans“.**
Kl. 10½ **(næstsidste Gang) „Den glade Enke“.**
Billetter Kl. 12—4 og fra Kl. 6. Tlf. 2711.

Frederiksberg Teater. Telefon 1400.
Kl. 8: **Skytte-Lise.**
Billetsalg fra 12—4 og efter 6.

Sønderbros Teater Amager 305.
Kl. 8. Kun 4 Gange **Landsoldaten.**

CIRKUS
Nyt! Nyt!
Byens største og mest elegante Varietéprogram.
Enhver bør se The four Leamy Ladies.
The World Wonder 1907.
Billets. 12—8 og efter 6. Telefon 1281.

Tivoli Varieté.
Pilar Carcia.
Spansk Danserinde.

Kinografen
Frederiksberggade 25

Københavnske Skuespillere paa „Bjørnejagt“ i Geels Skov.

Dampskibet „Berlin“s Undergang ved Hoeck von Holland.

Dansen gaar (kol.) Bajadser.
Den kære Svigersøn.

NØRREBROS Biograf-Theater
NØRREBRO: 63.
15 Timers Arbejde. En engelsk Par forcejagt. Internationale Danse (kol.) Ombyttede Roller (humoristisk).

Parisienne.
Faa Dages Gæstespil:
Mona Mona.

Aaboulevards Biograf Teater
Af det righoldige Program fremhæves: **Passagerdamperen „Berlin“s Stranding d. 21 Febr.**

Forhandlere

som har Evne og Energi til at arbejde med Korsaren, kan opnaa en god Dagløn. Der er mange Gadesælgere, som har tjent 10 Kr. paa det første Nummer. Næste Nummer Fredag Morgen.

Henvendelse til Korsarens Ekspedition hver Dag Kl. 4—5.

Seværdigheder.

—

Fredag.

12—2. Mineralogisk Musæum, Ø. Voldgade.
3—5. Skolemusæet, Stormgade.
12—3 og 7—9. Kunstindustrimusæet. V. Boulevard.
1—3. Antiksamlingen. Prinsens Palæ.

Lørdag.

12—3. Kunstindustrimusæet, V. Boulevard
3—5. Skolemusæet, Stormgade.

Søndag.

12—2. Mineralogisk Musæum, Østre Voldgade 7.
12—3. Oldnordisk Musæum) Prinsens
12—3. Etnografisk Musæum)
12—3. Antiksamlingen) Palæ.
12—2. Zoologisk Musæum, Krystalgade.
12—3 og 7—9. Kunstindustrimusæet. V. Boulevard.

Daglig kan beses:

Frederikskirken (Marmorkirken) 9—12. Taarnet hele Dagen (25 Øre).
Runde Taarn fra 10—2. 10 Øre (Børn 5 Øre). Onsdag og Lørdag 12—1 gratis
Kunstmusæet i Sølvgade, lukket hver Mandag. Maleri- og Skulptursamlingen aaben hver Dag fra 1—3. Afstøbningssamlingen 12—3 Søndag til Kl. 1 Kobberstiksamlingen Søndag, Tirsdag og Fredag 11—2.
Panoptikon aabent Hverdage fra 1—7 og Søndag 11—8.
Ny Carlsberg Glyptotek, V. Boulevard, hver Dag 1—4 50 Øre (Søndag og Onsdag gratis).
Rosenborg Slot. Søndag 10—3. Mandag. Onsdag og Fredag 11—2.
Nordisk Kunst-Udstilling — Amagertorv 11 — daglig 10—5. Entré 25 Øre.
Dansk Folkemusæum, Vesterbrogade 8, 10—3.
Bygning- og Landbrugsmusæerne ved Lyngby hver Dag om Sommeren fra 1—6, om Vinteren til Mørkets Frembrud.
Driveri- og Blomsterhaven ved Rosenborg 2—4 (ikke Søndag).
Thorvaldsens Musæum 10—3. 50 Øre (Søndag, Onsdag og Fredag gratis).
Roskilde Domkirke. Billetter a 50 Øre løses paa Stiftsskriverkontoret paa Palæet fra Kl. 10 Form. til Solens Nedgang. Aaben hver Dag fra 10—2.
Det nationalhistoriske Musæum paa Frederiksborg Slot, Hillerød, 9½—4.
Jesuskirken i Valby 12—3. (25 Øre.)
Vor Frelsers Kirkes Taarn (Graveren Prinsessegade 40, 2. 2 Kr. for 12 Personer.
Botanisk Have fra Kl. 1 til Solnedgang.
Raadhustaarnet Kl. 12—2 (Søndag 12—4), Entré 10 Øre, Børn 5 Øre.
Raadhustaarnet Kl. 10—4 (Søndag 12—4). Med Fører: 1—12 Personer 2 Kr., 12—25 Personer 3 Kr. Henv. i Oplysningskontoret til højre for Hovedindgangen. Taarnet tilgængelig daglig 12—2. Voksne 10 Øre, Børn 5 Øre.

Socialistisk Ungdomsforening

Vesterbro, 8. Marts 1907.

Undertegnede tillader sig herved at indbyde Korsaren til at lade sig repræsentere paa det offentlige Kvindemøde, der afholdes paa Tirsdag den 5. Marts 1907 Kl. 8½, Enghavevej 40 den store Sal.

Emnet er: „Kvindernes Pligter og Rettigheder“, og Fruerne Louise Nørlund og Lycinka Hansen indleder.

Der er indbudt mange Kvinder og Mænd til at deltage i Diskussionen.

Med soc. Hilsen
L. Jeppesen, Formand.

NB. Redaktionen anmodes om at sætte en Meddelelse i Korsaren.
L. J.

Fr. Nielsens
Barnevogn-sfabrik
Nørrebrogade 18 B
Elegante Façon.
Stort Udvalg.
Reparationer udføres. Billige Priser. Export.
Telf. 2296.

Kr. 5,50.

HANS JÆGER:
ANARKIETS BIBEL

Hans Jæger: *Anarkiets Bibel.* Kr. 5,50.

— — — —

Naar han nu har skrevet en Anarkiets Bibel, bør man ikke deraf lade sig forlede til at tro, at han forsvarer „Handlingens Propaganda“: Fyrstemord og lignende Voldsomheder. Det er Samfundets økonomiske Grundvold, han alene vil til Livs: Ejendomsretten og den nuværende Produktionsform. Med stor videnskabelig Grundighed udvikler Hans Jæger sine Anskuelser paa næsten fem Hundrede Sider, og han opkaster sluttelig det Tankeeksperiment, at Anarkiet i Løbet af en halv Snes Aar kan komme til Magten, dekretere Ejendomsrettens og Pengenes Afskaffelse, bemægtige sig Produktionsmidlerne og organisere en Produktion, der dækker det frí Forbrug. Saa er Fattigdommen forsvunden, og man kan begynde at opdrage Børnene, ikke til at tjene Penge, men saaledes, at man sætter hver især i Stand til at finde en Virksomhed, der falder sammen med hans Livsdrøm.

Selv om man ikke kan gaa ind paa Hans Jægers ideelle Fantasier, kan man dog ikke undgaa at imponeres af det Tankearbejde, der er nedlagt i hans omfangsrige Værk.

(Generalkorrespondance.)

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG

C. W. Bærentzens Bogtrykkeri,
Nørrevold 78. Telefon 2088.
Udførelse af al Slags
Avis-, Bog- og Akcidensarbejde.
Specialitet:
Hurtig Levering af store Oplag.

Dygtige Annonceagenter

søges, men Tilbud ønskes kun fra Mænd og Kvinder, der interesserer sig for Korsaren.

Henvendelse til Korsaren, Nørrevold 78, hver Dag Kl. 4—5.

2-3 og 4 Vær.'s Lejligheder,
eget W. C., Altan, Badevær. m. m., er straks tilleje i det elegante Mønsterkompleks
Aldersro,
Hjørnet af **Lyngbyvej** og **Jagtvej.**

1000 Damer.

1000 Damer kan hver ved ringe Ulejlighed og uden Udgift erhverve enten ½ Dusin extrafine sølvpletterede Spiseskeer eller Gafler. Indsend Navn og Adresse til **Gustav Güldner,** St. Annæplads 26.

Korsarens Avertissementer

koster:

I Teksten 50 Øre pr. Petitlinie
Forsiden 25 — pr. —
3die Side 20 — pr. —
4de Side 15 — pr. —

Salgspris pr. Nummer 5 Øre.

DØDE

Anmeldte for Københavns Skifteret. Den 4. Marts.

Grosserer Adolph Wolff. Arbejdsmand Jacob Andersen Thorup. Malersvend Andreas William Olsen. Arbejdsmand Peter Christiansen. Arbejdsmand Richard Gustav Albert Siewert. Positivspiller Niels Peter Petersen. Artist Constantin Reschnekr. Lagerist Anton Kingsbach. Juliane Marie Lund. Skræddermester Anders Ulrich Holm. Gibser Emil Zeck. Sofie Cathrine Elisabeth Rasmussen. Snedkermester og Glarmester Christian Jensens Hustru Louise Frederikke, f. Simonsen. Kunstsnedkermester Louis Arthur Doberck. Arbejdsmand Aleksander Samuelsen. Terrakottamalerinde Emma Nyboe af Rønne. Arbejderske Margrethe Vilhelmine Popp. Sergent Vedsteds Hustru Christine Sofie Othilia. Korkskærer Mogens Andersen Lund. Arbejdsmand Jens Nielsen. Fhv. Slibesører Claudius Johannes Brandt. Frk. Emma Davidsen. Boghandler Emil Jens Christian Petersen. Charlotte Elisabeth Andersen. Murer Jarnenskys Hustru Adelheid Nathalie, f. Wagner. Handelsagent Jens Carl Valdemar Fryd. Snedkersvend Kjellmanns Enke Ane Margrethe. Stomager Hans Larsen.

BEGRAVELSER

Onsdag.

Mosaisk Vestre Kirkegaard. Frøken Emma Davidsen, K. 12. Grosserer Adolf Wolff, Kl. 1.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

Vore en Gang saa uskyldige Nydelser følges nu af Nag og Angst. Den fortklædte Mand, som staar ved din Side, har talt til vore unge Mænd; jeg ved ikke, hvad han har sagt til vore Piger. Men vore unge Mænd tøver, vore Piger rødmer. Drag, om Du vil, ind i den mørke Skov med dine Lysters onde Ledsager, men lad jævne og brave Otaitiere parre sig uden Skam under aaben Himmel og i det fulde Dagslys. Hvilken bedre og større Følelse kan Du sætte i Stedet for den, som vi har indpodet dem, og som opildner dem? De føler, at Øjeblikket er kommet til at berige Landet og Familien med en ny Borger, og de gør sig en Ære deraf. De spiser for at leve og for at vokse; de vokser for at formere sig, og de finder hverken Last eller Skam deri. Hør Følgen af dine onde Gerninger. Næppe viste Du dig iblandt dem, før de blev Tyve. Næppe satte Du Foden paa vort Land, før det dampede af Blod. Den Otaitier, som ilede Dig imøde og modtog Dig med Raabet: Taio! Ven, Ven! ham dræbte Du. Og hvorfor dræbte Du ham? Fordi han lod sig friste af de smaa skinnende Genstande, Du medbragte. Han gav Dig sine Frugter; han tilbød Dig sin Hustru og sin Datter, han overlod Dig sin Hytte, og Du dræbte ham for en Haandfuld af de Perler, som han havde taget uden at bede Dig. Ved Lyden af dit Mordvaaben gav han sig til at flygte op imod Bjergene. Men tro, at han vilde hurtig være vendt tilbage, tro, at uden mig vilde I alle være omkomne i et Nu. Hvorfor har jeg da beroliget dem? Hvorfor har jeg holdt dem tilbage? Hvorfor holder jeg dem tilbage endnu i denne Stund? Jeg ved det ikke, thi Du fortjener ingen medlidende Følelse. Du har et grumt Hjærte, som aldrig selv følte saaledes. Du vandrede omkring paa vor Ø, Du og Dine; Du blev æret, Du har glædet Dig ved alt. Du mødte hverken Hindring eller Afslag paa din Vej: vi bød Dig til Gæst, og Du satte Dig hos os, vi bredte ud for Dig af vort Lands Overflødighed. Ønskede Du unge Piger? Mødrene fremstillede dem allè nøgne for Dig, undtagen dem der endnu ikke har Tilladelse til at vise deres Ansigt og deres Bryst. Og se: Du nød hende. Gæstfrihedspligtens kærlighedsomme Offer; for hende og for dig bestrøede vi Jorden med Blomster og Løv, Spillemændene stemte deres Instrumenter, intet forstyrrede hende og Dig i at ødsle med Eders Kærtegn. Vi sang Hymnen, Hymnen som opfordrede dig til at være Mand, og som opfordrede vort Barn til at være Kvinde, en føjelig og vellystig Kvinde. Vi dansede omkring Eders Leje; og da Du forlod denne Kvindes Arme efter at have følt den frydefuldeste Nydelse mod hendes Barm, da var det, at Du dræbte hendes Broder, hendes Ven, maaske Fader. Du har gjort endnu større Ondt imod os: se her hende, se denne svangre Kvinde gennemboret af Pile; disse Vaaben, der hidtil kun truede Fjender, se dem nu vendte imod vore egne Børn! Se de ulykkelige Kvinder, som delte vore Glæder, se deres Sorgmodighed, se deres Fædres Smærte, se deres Mødres Fortvivlelse: det er der, at de er hjemfaldne til at omkomme ved vore Hænder eller af den Sygdom, som Du har paaført dem. Gaa bort, hvis ikke disse onde Øjne finder en Glæde i at se Kvinder vride sig i Døden; gaa bort, gaa, og gid det grumme Hav, der har skaanet Dig paa din Rejse herhid, maa aabne sig, opsluge Dig og hævne os, før Du naar dit Hjem! Og I, Mænd og Kvinder af Otaiti, vend tilbage til Eders Hytter, vend tilbage alle og lad disse onde Fremmede ved deres Bortdragen kun høre den brølende Bølge, og kun se det Skum, hvormed den i Vrede hvidner den øde Bred!“

Næppe havde han talt ud, før Skaren forsvandt, et uhyre Stille lagde sig hen over hele Øen, og man hørte kun Vindens skarpe Piben og Vandets dumpe Braad langs Kysten. Det var, som om Luft og Hav beredte sig paa at adlyde den Gamles Røst.

— — — — — — — — — —

B: Naa, hvad synes Du?

A: Det forekommer mig at være en skrap Tale; men bag noget undertiden vist usammenhængende og vildt synes jeg at skimte europæiske Tanker og Vendinger.

B: Ja, men husk paa, at det er en Oversættelse fra Otaitisk til Spansk og fra Spansk igen til vort Sprog. Den Gamle havde om Natten været hos den omtalte Oru, hvis Vidnesbyrd han paakaldte, og i hvis Hytte Brugen af det spanske Sprog havde holdt sig i umindelige Tider. Oru havde nedskrevet den Gamles Tale paa Spansk, og Bougainville stod med en Afskrift af den i Haanden, i samme Øjeblik som Otaitieren holdt den.

A: Men Tillæget til Rejsebeskrivelsen indeholder jo mere endnu, ser jeg, og min Nysgerrighed efter at høre Resten er ikke ringe.

B: Det næste er en Samtale mellem Skibspræsten og en af Øens Beboere.

A: Oru maaske?

B: Ja netop ham. Da Bougainvilles Skib ankom til Otaiti, blev en Mængde udhulede Træstammer satte i Søen, og i et Nu var hans Fartøj omringet af dem; hvorhen han end vendte sig, øjnede han kun Tegn paa Overraskelse og Velvilje. Man kastede Levnedsmidler op til ham, man strakte Hænderne ud imod ham, man klyngede sig fast i Tovværket, man klatrede op ad Skibssiden, man fyldte hans Baad, man raabte ind til Land, hvorfra Raabene igen blev besvarede. Øens Indbyggere strømmede til. Og da alle de Fremmede var komne i Land, sloges man om dem, man delte dem imellem sig, hver førte sin til sit, Mændene tog dem omkring Livet, og Kvinderne klappede dem paa Kinden. Forestil Dig rigtig i Tankerne denne storartede Gæstfrihed og sig mig saa, hvad Du egentlig mener om os Mennesker?

A: Alt mulig godt.

(Forts.)